

ἀποφοράδα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποφορά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα.

1) Κακὴ ὁσμὴ. Συνών. ἀποφορά 1, βόχα. 2) Τσίχνα, κνῖσα.

ἀποφοράκι τό, ἀμάρι. ἀποφουράκι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀποφορεῖ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Παλαιὸν ἔνδυμα ἐλαχίστης ἀξίας: Δῶ' μ' ἐν' ἀποφουράκι νὰ ντυθῶ κι' γώ, δὲν ἔχον, γδύθ' κα' λότιλα. Πβ. ἀποφορεῖ.

ἀποφόρεμα τό, Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. φόρεμα.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., παλαιὰ ἡμεφθαρμένα ἐνδύματα, τὰ ὅποια παύει τις νὰ φορῇ. Συνών. ἀποφορεσίδι, ἀποφορεῖ 1.

ἀποφορεσίδι τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀποφορεσία καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Ἀποφόρεμα, ὁ ἰδ.: Δῶσ' τοῦ φτωχοῦ τ' ἀποφορεσίδια σου.

ἀποφόρι τό, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. ἀποφορ' βόρ. ἰδιώμ. 'ποφόριν Κύπρ. 'ποφόρι Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Ρόδ. 'πιφόρ' Ἰμβρ. ἀπόφορο Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποφορῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 578 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

1) Ἀποφόρεμα, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ.: Τ' ἀποφόρια μου τὰ δῶσα 'ς τοὺς φτωχοὺς. Ὅλο ἀποφόρια μοῦ δίνουν νὰ φορῶ. Ἐχω καὶ ἀποφόρια νὰ πουλήσω 'ς τοὺς Ἑβραίους. Γιὰ ἐλεημοσύνη τοῦ δῶσε τ' ἀποφόρια του κοιν. || Ἄσμ.

Αὐτὴ ροῦχα παλαιὰ φορεῖ, τῆς δούλας ἀποφόρια Ρόδ. Ἡ σημ. ἐπιθετικῶς καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἀν. «ὦρις» ὁ ρῆγας τὸ ζιμιὸ κάνει καὶ φέρνουςίν του | ροῦχ' ἀποφόρια καὶ παλαιὰ καὶ ντύνει τὸ παιδὶν του». 2) Τὰ φορέματα τὰ ὅποια ἀποδύεται τις διὰ νὰ πλυθοῦν Ἰων. (Κρήν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόγδυμα.

ἀποφορίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. φορίζω.

1) Ἀφαιρῶ τὰ φορέματά τινος, ἰδίᾳ παιδίου ἐνθ' ἀν.: Ἀποφόρισον τὸ μωρὸν Χαλδ. 2) Ἀφαιρῶ τὸ περικάλυμμα προσκεφαλαίου, στρώματος, ἐφαπλώματος κττ. ἐνθ' ἀν.: Ἐ' ἀποφορίζω τὰ μαξιλλάρᾱ Τραπ.

ἀποφόρισμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀποφορίσμα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφορίζω.

1) Ἀφαίρεσις φορέματος ἐνθ' ἀν. 2) Ἀφαίρεσις περικαλύμματος προσκεφαλαίου, στρώματος, ἐφαπλώματος κττ. ἐνθ' ἀν.: Ἀφ' σ' τ' ἀποφορίσμα τῇ μαξιλλαρίων κι' ἀποφόρισον τὸ γεργάν' (ἐφάπλωμα) Χαλδ.

ἀποφορτίζομαι ἀμάρι. ἀποφορτίζομαι Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀποφορτίσκουμαι Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποφορτίζομαι.

Ἀπαλλάσσομαι τοῦ φορτίου μου ἀποθέτων αὐτὸ ἐνθ' ἀν.: Ἐρῶ ἀσ' σὴν χαμαιλέιεν κ' ἐπεφορτίγα (ἤλθον ἀπὸ τὸν μύλον καὶ ἀπέθεσα τὸ φορτίον μου) Χαλδ. Συνών. ξεφορτώνομαι (ἰδ. ξεφορτώνω).

ἀποφόρτωμα τό, Λεξ. Μπριγκ. ἀποφόρτωμα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφορτώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ φορτίου Πόντ. — Λεξ. Μπριγκ. Συνών. ξεφόρτωμα. 2) Ἀνακούφισις ψυχικὴ Πόντ.

ἀποφορτώνω Ἄνδρ. Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) Σῦρ. Χίος ἀποφορτών-νω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποφορτών-νω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'πεφορτών-νω Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀποφορτώνω.

1) Ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ φορτίου, ἐκφορτώνω Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ρόδ.: Ἐπεφόρτωσ' αὐτὸν κ' ἐπενεγκάστηεν (ξεκουράστηκε) Πόντ. Ἀποφόρτωσον τὸ μουλάρ' κ' ἐν' πολλὰ 'νεγκασμένον αὐτόθ. Ἐπεφορτῶθεν τ' ἄλογον αὐτόθ. Ντ' ἐπεφορτῶθα καὶ ντὸ ἔρθεν ἀπάν' ὁ κύρι μ' ἔναν ἔτον (καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέβαλον τὸ φορτίον μου προσῆλθε καὶ ὁ πατήρ μου) Τραπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1.442 (ἐκδ. RDawkins) «καὶ τ' ἀμάξια τοὺς περβολάριδες ἀποφορτῶσαν τα καὶ στράφησαν». Συνών. *ἀπογομαρίζω, ξεφορτώνω.

2) Αἰσθάνομαι ψυχικὴν ἀνακούφισιν Πόντ.: Εἴπ' αὐτὸν τὰ παράπονά μ' κ' ἐπεφορτῶθεν ἡ καρδίᾳ μ' Πόντ. Ἀσ' σὴν ἡμέραν ντ' ἐξημολοέθα ἡ καρδίᾳ μ' ἀποφορτωμένον ἐν' (ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξημολογήθην ἀνεκουφίσθην) αὐτόθ. Συνών. ξεθυμαίνω, ξεφουσκώνω. 3) Ἀποπερατῶ τὴν φόρτωσιν Ἄνδρ. Κίμωλ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. Χίος: Στάσου ν' ἀποφορτώσω κ' ἐρχομαι Σῦρ. Ἐδὰ θὰ φύς ποῦ θ' ἀποφορτώσωμε; (φύς = φύγῃς) Κίμωλ. Ὡσπου ν' ἀποφορτώσω γώ, μάζωξε σὺ λίγα κλαδιά Μάν.

ἀποφουντώνω Πόντ. (Σούρμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. φουντώνω.

Κενῶ. Συνών. ἀδειάζω.

ἀποφουρνακῶ ἀμάρι. 'ποφουρνακῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φουρνακῶ.

Ἀποφυσῶ ἐκ τῶν ρωθίωνων θερμὴν πνοήν, ἐπὶ ζῳῶν ἐν καιρῷ κινδύνου ἢ μεγάλης κοπώσεως: Ποφουρνακῶ τὸ ζῷ.

ἀποφούρνι τό, Ἡπ. Νάξ. ἀποφούρι Νάξ. ἀποφουρνο Κύνθ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. φουρνίν <φουρνος.

Ἡ μετὰ τὸ ξεφούρνισμα κατάστασις τοῦ φούρνου διατηροῦντος ἀκόμη θερμότητά τινα ἐνθ' ἀν.: Βάλε 'ς τ' ἀποφουρνο τὰ βρεμένα σκουτιὰ νὰ στεγνώσουν Λεξ. Δημητρ.

ἀποφουρνίζω σύνθη.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. φουρνίζω.

Ἀποπερατῶ τὸ φούρνισμα σύνθη.: Ἀκόμα δὲν ἀποφούρνισα τὰ ψωμιά. Ὅταν ἀποφουρνίσω τὸ ψωμί, θὰ βάλω μπροστὰ τὸ παξιμάδι.

ἀποφούρνισμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφουρνίζω.

Ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ φουρνίσματος ἐνθ' ἀν.: Μὲ βρῆκε 'ς τ' ἀποφούρνισμα Ἡπ. Συνών. ἀποφουρνισμός.

ἀποφουρνισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφουρνίζω.

Ἀποφούρνισμα, ὁ ἰδ.: Σ' τὸν ἀποφουρνισμό θὰ δὲ ζεστό ψημένο νὰ τὸ φάμε (θὰ δὲ = θὰ 'ναι τό, ζεστό = πίττα ψηνομένη πρὸ τῶν ἄρτων καὶ τρωγομένη μέχρις ὅτου ψηθοῦν οὗτοι).

ἀποφουσκαρίσκω ἀμάρι. 'ποφουσκαρίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφουσκάρω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω.

Ἀποβάλλω τὴν ὀργὴν μου, τὴν ἀγανάκτησίν μου: Θυμών-ναι 'παλ-λοῦ τῶαί 'ποφουσκαρίσκει 'πάνω μου ('παλ-λοῦ = ἀπαλλοῦ). Συνών. ἀποφουσκάρω, ξεθυμαίνω, ξεσπῶ.

